

**Judecătoria Sectorului 5 București, sentința civilă nr.4707/2013
Contestație la executare. Drepturi salariale. Contestatoare ANAF**

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5, contestatoarea Agenția Națională de Administrare Fiscală a formulat contestație la executare împotriva adresei de înființare a popririi și a procesului verbal din 21.09.2012 emise de către BEJ C.S.A., la cererea intimatului C.S., solicitând instanței admiterea contestației și desființarea tuturor formelor de executare silită întocmite împotriva sa în dosarul execuțional nr. (...)/2012 al BEJ C.S.A, inclusiv procesul verbal de cheltuieli de executare.

În motivarea contestației la executare, contestatoarea a arătat că la data de 27.09.2012 a fost înregistrată la ANAF, adresa de înființare poprire însoțită de procesul-verbal de cheltuieli, ca urmare a cererii formulate de intimat prin care se solicită executarea silită a D.G.F.P. Caraș-Severin, în baza titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr. (...)/28.10.2008 pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în dosarul nr. (...)/115/2012. Pe cale de excepție, contestatoarea a invocat prescripția dreptului de a cere executarea silită în baza art. 399 alin. 1 și art. 405 alin. 1 și alin. 2 C.proc.civ., arătând că la data emiterii adresei de înființare a popririi dreptul intimatului de a cere executarea silită era prescris. Pe fondul cauzei, contestatoarea a formulat următoarele critici:

- în temeiul art. 2 din *OG nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii* instituțiile publice beneficiază de un termen de 6 luni de la primirea unei somații și nu pot fi supuse direct unei executări silite prin poprire
- instanța nu a stabilit în sarcina ANAF nicio obligație și nu a indicat niciun raport juridic obligațional între ANAF și DGFP Caraș-Severin
- instanța nu a cuantificat suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare
- Înalta Curte de Casație și Justiție a decis că în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 31 alin. 1 lit. c și d din legea 188/1999 privind statul funcționarilor publici, republicată, *în lipsa unei cuantificări legale nu se pot acorda pe cale judecătorească drepturile salariale constând în suplimentul postului și suplimentul corespunzător treptei salariale.*

Instanța a reținut că prin sentința civilă nr. (...) din 28.10.2008, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal în dosar nr. (...)/115/2008, instanța a admis acțiunea formulată de reclamanta C.S. în contradictoriu cu pârâții M.F.P și D.G.F.P Caraș-Severin și a obligat-o pe pârâta D.G.F.P Caraș-Severin la plata către reclamantă a drepturilor bănești reprezentând suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare pentru perioada 22.03.2004-28.10.2008, corespunzător perioadei lucrate. În baza acestei hotărâri executorul judecătoresc a dispus înființarea popririi asupra sumelor de bani, titlurilor de valoare și altor bunuri mobile incorporale datorate de A.N.A.F. debitorului D,G.F.P., până la concurența sumei de înscrise în titlul executoriu. Față de împrejurarea că în cauză au fost efectuate acte de executare, creditorul nefiind în pasivitate, precum și față de aspectul că debitorul creanței a recunoscut existența datoriei, instanța a apreciat că este neîntemeiată excepția prescripției dreptului de a cere executarea silită.

În ceea ce privește aspectele de nelegalitate a executării silite demarate împotriva sa, invocate de contestatoarea A.N.A.F, instanța a reținut următoarele:

1. Cu privire la apărarea contestatoarei conform căreia instituțiile publice beneficiază de un termen de 6 luni de la primirea unei somații și nu pot fi supuse direct unei executări silite prin poprire, instanța a constatat că textul de lege respectiv este foarte clar cu privire la condițiile în care poate fi aplicat, respectiv atunci când se constată o lipsă de fonduri, din cauza căreia instituția debitoare nu își poate executa obligațiile, reținând că în această situație nu este vorba o lipsă de fonduri, o asemenea situație nefiind susținută de niciun mijloc de probă.

2. Cu privire la apărarea conform căreia contestatoarea nu datorează sume de bani către DGFP Caraș Severin, instanța a reținut că direcțiile generale ale finanțelor publice județene se află în subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în baza art. 2 din HG nr. 109/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală. De asemenea, în baza art. 4 alin. (3) pct. 4 lit. e) din același act normativ, Agenția Națională de Administrare Fiscală deschide creditele necesare pentru cheltuielile fiecărui ordonator terțiar de credite, concluzionând că DGFP Caraș Severin se administrează chiar din fondurile pe care i le alocă ANFP..

3. Cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 139 din Codul de procedură fiscală instanța a constatat că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, ele referindu-se la executarea creanțelor fiscale, în speță fiind vorba despre o creanță a unei persoane private împotriva unei instituții de stat

4. Referitor la apărarea contestatoarei conform căreia creditoarea nu este angajată a Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau conform căreia titlul executoriu în discuție nu o vizează, instanța a reținut că aceste aspecte sunt irelevante, important fiind, pe de o parte că intimata a fost angajată DGFP Caraș Severin în perioada pentru care se datorează drepturi salariale restante, iar pe de altă parte, dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală datorează sume de bani DGFP Caraș Severin.

5. În ceea ce privește apărarea contestatoarei conform căreia cheltuielile bugetare au o destinație precisă și limitată, veniturile și cheltuielile bugetare fiind aprobate prin lege, instanța a reținut că prevederile legale menționate nu trebuie interpretate în sensul că instituțiile publice își execută obligațiile stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile doar dacă legea permite acest lucru prin mențiuni speciale inserate în actul normativ care reglementează bugetul instituțiilor respective, o asemenea interpretare putând crea premisele unei reale „imunități la executare” a instituțiilor publice.

6. Referitor la susținerea conform căreia instanța nu a cuantificat suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare, instanța a constatat că aceste drepturi salariale restante sunt ușor determinabile, prin aplicarea procentului de 25% la salariul de bază încasat de intimată.

7. În ceea ce privește apărarea conform căreia executarea ar fi lovită de nulitate deoarece nu a fost emisă somația prevăzută de art. 387 C. proc. civ., instanța reține că, în temeiul art. 454 alin. (1) C. proc. civ., poprirea se înființează fără somație.

8. Apărările contestatoarei întemeiate pe aspectele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Zelca și alții împotriva României sunt irelevante în prezenta speță, deoarece în cauza Zelca și alții a fost analizată cererea unor reclamânți cărora instanțele interne nu le-au recunoscut drepturi salariale restante, situație diametral opusă față de cea din prezentul dosar.

De asemenea, contestatoarea a invocat decizia nr. 20/2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, însă instanța a învederat că analiza acestei decizii ar implica o nouă statuare asupra fondului cauzei, în condițiile în care creditoarea beneficiază de o hotărâre definitivă și irevocabilă, care nu mai poate fi repusă în discuție.

9. În ceea ce privește apărarea conform căreia nu există documente justificative pentru cheltuielile de executare stabilite de executorul judecătoresc, instanța a stabilit că toate cheltuielile solicitate de executorul judecătoresc sunt justificate prin actele pe care acesta le-a efectuat în dosarul de executare silită.

10. Cu privire la incidența în cauză a prevederilor OUG nr. 71/2009, instanța a reținut că, potrivit relațiilor furnizate de DGFP Caraș Severin, intimatei nu i s-a plătit, până la acest moment, nicio sumă de bani din titlul executoriu pe care aceasta se întemeiază, deși este vorba despre un titlu executoriu care a devenit irevocabil în urmă cu 4 ani, iar în baza art. 1 alin. (1) și (2) din *OUG nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca*

obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2011, se va realiza după o procedură de executare care începe astfel: **a) în anul 2012 se plătește 5% din valoarea titlului executoriu; b) în anul 2013 se plătește 10% din valoarea titlului executoriu; c) în anul 2014 se plătește 25% din valoarea titlului executoriu; d) în anul 2015 se plătește 25% din valoarea titlului executoriu; e) în anul 2016 se plătește 35% din valoarea titlului executoriu.** Cu privire la decizia de inadmisibilitate a Curții Europene a Drepturilor Omului din data de 4 septembrie 2012 pronunțată în cauza Dumitru și alții c. României (*cererea nr. 57265/08*), invocată în cauza de față, s-a reținut că, spre deosebire de situația de fapt expusă în cauza dedusă CEDO, unde reclamantii au încasat mai mult de o treime din suma totală, restul sumelor urmând a fi virate până în 2016, în speța de față debitoarea nu a făcut dovada plății nici măcar parțiale a debitului datorat încă din 2008.

Pentru toate aceste motive, instanța a respins contestația ca neîntemeiată.

**Judecătoria Sectorului 5 București, sentința civilă nr. 5716/2013
Contestație la executare. A.J.O.F.M. Primă de instalare**

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sector 5 București contestatoarea A.I.J a formulat contestație la executare împotriva actelor de executare emise de intimata A.J.O.F.M. Prahova și împotriva titlului executoriu ce constă în Angajamentul (...)/28.02.2011, solicitând anularea tuturor formelor de executare pornite în dosarul execuțional nr. (...)/2012 al AJOFM Prahova, anularea titlului executoriu menționat, cu obligarea intimătei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, contestatoarea a arătat că la data de 01.01.2011 a încheiat cu Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj, contractul individual de muncă nr. (...)/01.01.2011 - specialitatea neonatologie. Întrucât erau îndeplinite condițiile prevăzute de art. 75 din Legea nr. 76/2012, contestatoarea a beneficiat de o primă de instalare de 3.500 lei.

Contestatoarea a mai arătat că din cauza stării de sănătate, s-a aflat în imposibilitatea obiectivă de a continua relațiile contractuale pe specialitatea neonatologie, motiv pentru care a fost forțată să-și schimbe specialitatea din neonatologie în pediatrie. Ca urmare a acestui fapt, a încetat contractul individual de muncă nr. (...) din 01.01.2011 și contestatoarea a încheiat un nou contract, cu Spitalul Clinic de Urgență pentru Copii Cluj Napoca. Motivul schimbării locului de muncă a fost exclusiv cauzat de probleme medicale. Schimbarea locului de muncă nu putea fi amânată până la împlinirea celor 12 luni, întrucât problemele medicale ale contestatoarei constau în sincopă vaso-vagală, o afecțiune ce este incompatibilă cu desfășurarea activității în specialitatea neonatologie. Prin urmare, suntem în prezența unui caz fortuit, a unei situații imprevizibile.

Prin întâmpinare intimata a solicitat pe fondul cauzei respingerea cererii ca neîntemeiată.

În motivare, intimata a arătat că reclamanta a absolvit Facultatea de Medicină București în sesiunea septembrie 2010. În perioada de 60 de zile de la data absolvirii studiilor, reclamanta s-a înregistrat în evidența ALOFM Ploiești ca persoană în căutarea unui loc de muncă. Întrucât în perioada de 60 de zile de la data absolvirii studiilor, reclamanta nu a reușit să se încadreze în muncă, aceasta s-a prezentat la ALOFM Ploiești în data de 22.12.2010, solicitând dreptul la indemnizație de șomaj ca urmare a absolvirii studiilor. Dreptul la indemnizație de șomaj i-a fost stabilit reclamantei începând cu data de 30.11.2010.

Ulterior, începând cu data de 01.01.2011, reclamanta s-a încadrat în muncă pe perioadă determinată de 4 ani ca medic rezident – neonatologie la Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj. Pe cale de consecință, începând cu data de 01.01.2011, indemnizația de șomaj a

numitei A.I.J. a încetat, în temeiul art. 44 lit. a) din Legea nr. 76/2012. Ulterior, contestatoarea a fost detașată de către Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj la Institutul pentru Ocrotirea Mamei și Copilului – Maternitatea Polizu București – secția clinică neonatologie pentru perioada 01.01.2011 – 30.06.2011. După detașarea la Maternitatea Polizu București, reclamanta și-a schimbat domiciliul în municipiul București.

Prin urmare, la data de 28.02.2011, contestatoarea s-a adresat AJOFM Prahova cu cerere de acordare a primei de instalare prevăzute la art. 75 din Legea nr. 76/2002. Persoana beneficiară a primei de instalare are obligația de a-și menține raporturile de muncă cel puțin 12 luni și obligația de a restitui suma primită în cazul în care raporturile de muncă încetează într-o perioadă mai mică de 12 luni de la data încadrării în muncă.

Întrucât contestatoarea îndeplinea condițiile prevăzute de lege, AJOFM Prahova i-a stabilit acesteia dreptul la prima de instalare în sumă de 3500 lei.

Ulterior, intimata a constatat că contractul de muncă în baza căruia contestatoarea a beneficiat de prima de instalare a încetat înainte de expirarea perioadei de 12 luni de la data încadrării, dintr-un motiv imputabil contestatoarei, respectiv cu acordul părților. Prin urmare, intimata a demarat măsurile de executare silită pentru recuperarea sumei de 3500 lei plătită contestatoarei, pe baza angajamentului beneficiarei, care constituie titlu executoriu.

Analizând probele administrate în cauză, instanța a reținut că la data de 28.02.2011, contestatoarea a depus la instituția intimată o cerere de acordare a drepturilor prevăzute de art. 75 din Legea nr. 76/2002, pe care a motivat-o în sensul că începând cu data de 01.01.2011 este încadrată în muncă pe o perioadă de 4 ani la Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj și a fost detașată în municipiul București, astfel încât a trebuit să își schimbe domiciliul din Ploiești în București.

Contestatoarea a încheiat, în vederea acordării drepturilor respective, un angajament de plată cu instituția intimată, respectiv angajamentul nr. (...) din 28.02.2011, care constituie titlu executoriu și prin care contestatoarea s-a obligat să restituie imediat și în mod integral sumele acordate, în situația în care raporturile de muncă sau de serviciu încetează, într-o perioadă mai mică de 12 luni de la data încadrării în muncă, din următoarele motive: în temeiul art. 55 lit. b), art. 56 lit. g) și lit. i), art. 61 lit. a) și art. 79 din Codul Muncii; în temeiul art. 61 lit. b) din Codul Muncii dacă beneficiarul a fost condamnat prin hotărâre judecătorească definitivă; în temeiul art. 84 alin. (1) lit. b) și e), alin. (2) lit. f) și g) și alin. (5) din Legea nr. 188/1999.

Constatând că sunt îndeplinite condițiile stabilite de lege pentru acordarea drepturilor prevăzute de art. 75 din Legea nr. 76/2002, intimata i-a plătit contestatoarei suma de 3.500 lei.

Ulterior acordării drepturilor respective, prin fișa de aptitudine nr. (...) din 23.03.2011, eliberată de un medic de medicina muncii, s-a stabilit că contestatoarea este aptă de muncă, dar condiționat de schimbarea specialității.

Pe cale de consecință, ca urmare a solicitării contestatoarei, prin decizia nr. (...) din 27.06.2011 s-a dispus de către Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj Napoca încetarea raporturilor contractuale cu contestatoarea la data de 19.07.2011. Începând cu ziua următoare, respectiv 20.07.2011, contestatoarea a început raporturile de muncă cu un alt angajator, respectiv Spitalul Clinic de Urgență pentru Copii Cluj Napoca, încheind în acest sens contractul individual de muncă nr. (...) din 19.07.2011, ce și-a produs efectele până la data de 04.07.2012.

Ca urmare a încetării raporturilor contractuale dintre contestatoare și Spitalul Clinic Județean de Urgență Cluj Napoca, intimata a somat-o pe contestatoare la data de 22.11.2012 să returneze suma de 3.500 lei, acordată acesteia în temeiul art. 75 din Legea nr. 76/2002. Somația a fost în mod legal comunicată contestatoarei la data de 26.11.2012. La data de 14.01.2013, intimata a emis o nouă somație, cu privire la aceeași sumă, care a fost comunicată contestatoarei la data de 22.01.2013. Întrucât contestatoarea nu s-a conformat, intimata a emis

adresa de înființare a popririi nr. (...) din 07.02.2013, adresată terțului poprit Spitalul Clinic de Urgență Sfântul Pantelimon, actualul angajator al contestatoarei.

Cu privire la contestația la executare vizând somațiile nr. (...) din 22.11.2012 și nr. (...) din 14.01.2013, emise de Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Prahova în dosarul de executare nr. (...)/2012, instanța constată că aceasta este tardiv formulată, deoarece somațiile au fost comunicate contestatoarei la datele de 26.11.2012 și 22.01.2013, iar contestația la executare a fost introdusă pe rolul acestei instanțe la data de 18.03.2013, fiind depusă la oficiul poștal la data de 15.03.2013.

Constatând că prezenta contestație la executare vizând cele două somații menționate a fost introdusă pe rolul instanței cu depășirea termenului de 15 zile prevăzut de lege, instanța a admis excepția tardivității formulării contestației la executare cu privire la somația nr. (...) din 22.11.2012 și somația nr. (...) din 14.01.2013, emise de A.J.O.F.M Prahova în dosarul de executare nr. (...)/2012, și a respins contestația la executare vizând aceste somații, ca tardivă.

În schimb, instanța a constatat că a fost introdusă cu respectarea termenului de 15 zile contestația vizând adresa de înființare a popririi nr. (...) din 07.02.2013, emisă de A.J.O.F.M Prahova în dosarul de executare nr. (...)/2012, având în vedere că nu există la dosar dovada comunicării acestei adrese către contestatoare și nici nu s-a susținut și dovedit luarea la cunoștință despre înființarea popririi, de către contestatoare, pe altă cale decât prin comunicarea adresei de înființare a popririi de către organul de executare.

Astfel, instanța a constatat că, în temeiul art. 75 din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, persoanele care în perioada în care beneficiază de indemnizație de șomaj se încadrează, potrivit legii, într-o altă localitate și, ca urmare a acestui fapt, își schimbă domiciliul primesc o primă de instalare, acordată din bugetul asigurărilor pentru șomaj, egală cu de șapte ori valoarea indicatorului social de referință în vigoare la data instalării. Conform art. 76 din același act normativ, angajații au obligația de a restitui integral sumele primite conform art. 73¹, 74 și 75, în situația în care raporturile de muncă sau de serviciu încetează, într-o perioadă mai mică de 12 luni de la data încadrării în muncă, în temeiul următoarelor prevederi:

a) [art. 55](#) lit. b), [art. 56](#) lit. g) și i), [art. 61](#) lit. a) și [art. 79](#) din Legea [nr. 53/2003](#) - Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare;
b) art. 61 lit. b) din Legea nr. 53/2003, cu modificările și completările ulterioare, dacă au fost condamnați prin hotărâre judecătorească definitivă;
c) art. 84 alin. (1) lit. b) și e), alin. (2) lit. f) și g) și alin. (5) din Legea [nr. 188/1999](#) privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările ulterioare.

În situația nerespectării prevederilor alin. (1), recuperarea sumelor prevăzute la art. 73¹, 74 și 75 se va face pe baza angajamentelor beneficiarilor, care constituie titluri executorii.

Instanța a constatat că, în urma unei analize pur literale a textelor de lege menționate, contestatoarea se încadrează într-una dintre situațiile care impun restituirea de către aceasta a primei de instalare.

Realizând, însă, o interpretare a textelor de lege aplicabile nu doar în litera lor, ci și cu luarea în considerare a scopului urmărit prin instituirea acestor norme, instanța a reținut următoarele:

- prima de instalare este un beneficiu menit să încurajeze persoana care beneficiază de indemnizație de șomaj să încheie un contract individual de muncă, pentru a se asigura ocuparea forței de muncă și a se reduce numărul persoanelor care apelează la sistemul de asigurări pentru șomaj;
- prima de instalare este un beneficiu acordat exclusiv persoanelor care își găsesc un loc de muncă în altă localitate decât localitatea de domiciliu și are natura unui sprijin acordat acestora pentru acoperirea tuturor cheltuielilor pe care o asemenea operațiune, de schimbare a

domiciliului, le presupune, mai ales în condițiile în care subzistența persoanei care apelează la prima de instalare este susținută doar de indemnizația de șomaj;

- pentru a preveni solicitarea frauduloasă a primei de instalare, adică acele situații în care se încheie raporturi de muncă fictive de către un beneficiar al indemnizației de șomaj doar pentru a primi prima de instalare, legiuitorul a impus ca relațiile de muncă ce conduc la plata primei de instalare să se păstreze minim 12 luni, în caz contrar trebuind restituită prima acordată.

Instanța a observat că în cazul contestatoarei A.I.J., scopul urmărit prin acordarea primei de instalare a fost atins. Astfel, contestatoarea a avut fără nicio întrerupere, nici măcar de o zi, un loc de muncă, și nu a mai apelat la sistemul asigurărilor pentru șomaj. De asemenea, contestatoarea, de la momentul acordării primei de instalare și până în prezent, a locuit în mod efectiv, în permanență, în municipiul București și nu a revenit în Ploiești, care a fost inițial orașul domiciliului său. Instanța mai constată că prima de instalare nu a fost solicitată în mod fraudulos de contestatoare, ci au fost reale încheierea unui contract de muncă de către aceasta și mutarea sa într-un alt oraș. Întrucât raporturile de muncă ale contestatoarei s-au desfășurat fără pauze, nici măcar de o zi, timp de mai mult de 12 luni, iar contestatoarea a locuit în permanență în municipiul București, este irelevant că aceasta s-a mutat de la un spital la altul. Relevant este doar că contestatoarea a avut continuitate în muncă în cadrul aceluiași sistem sanitar, a fost nevoită să locuiască într-o altă localitate decât localitatea sa de domiciliu și nu a mai apelat la indemnizația de șomaj, ceea ce înseamnă, așa cum s-a arătat, că scopul acordării primei de instalare a fost atins și nu se mai impune restituirea acesteia.

Instanța mai acordă o deosebită importanță și faptului că mutarea la un alt spital nu a fost liberă opțiune a contestatoarei, ci, așa cum s-a arătat, medicul de medicina muncii a constatat că contestatoarea este aptă de muncă doar condiționat de schimbarea specializării. Prin urmare, contestatoarea, pentru a putea munci în continuare, a fost nevoită să se mute la un alt spital, fără a avea totuși vreo întrerupere în activitatea sa și fără a apela la sistemul de asigurări sociale. Acest lucru înseamnă că, deși încetarea raporturilor de muncă dintre contestatoare și primul său angajator s-a realizat, strict formal, prin acordul părților, în realitate au existat o serie de circumstanțe obiective, neimputabile contestatoarei, care au condus la această situație, motiv pentru care nici nu i se poate impune acesteia să restituie prima de instalare.

Pentru aceste considerente, adresa de înființare a popririi a fost emisă pentru un debit pe care, în realitate, contestatoarea nu îl datorează, astfel încât se impune anularea acelei adrese.

***Judecătoria Sectorului 5 București, sentința civilă nr. 5975/2013
Pretenții. Răspundere contractuală***

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sector 5 București reclamanta SC R. & R. SA a chemat-o în judecată pe pârâta SC I.I.M. SRL, solicitând obligarea acesteia la plata sumei de 853,63 lei, reprezentând contravaloare servicii furnizate și neachitate conform facturilor fiscale emise, obligarea pârâtei la plata sumei 463,68 lei, reprezentând penalități de întârziere; obligarea pârâtei la plata sumei de 222,54 lei, cu titlu clauze penale reprezentând contravaloarea abonamentelor lunare datorate până la împlinirea duratei minime contractuale, cu obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că a încheiat cu pârâta, la data de 29.10.2010, contractul unic pentru furnizarea serviciilor de comunicații electronice nr. (...), contract în baza căruia au fost prestate servicii de internet fix și mobil. Contractul a fost încheiat pentru o durată minimă inițială de 1 an și prelungit pe perioade succesive egale cu perioada inițială dacă nu a fost denunțat.

Conform clauzelor contractuale, reclamanta s-a obligat să furnizeze servicii de acces internet la adresa indicată în contract, respectiv (...), iar beneficiarul să achite contravaloarea serviciilor ce formează obiectul contractului la termenele stabilite. Reclamanta a prestat serviciile prevăzute de contracte în sarcina sa, emițând în acest sens facturile fiscale restante la plată, aferente perioadei iulie 2011 – octombrie 2011, în valoare de 853,63 lei. Pârâta nu și-a respectat obligația corelativă de plată a acestora nici până la data formulării prezentei cereri de chemare în judecată.

Ca urmare a depășirii termenului de plată, a arătat reclamanta, în baza dispozițiilor art. 3.6 din contract pârâta datorează penalități de întârziere de 0,2% pe zi, calculate asupra cuantumului facturilor neachitate, care însumează 463,68 lei. În conformitate cu prevederile art. 5.5 din contract, pârâta datorează cu titlu de clauză penală contravaloarea în lei a sumei de 50 euro, respectiv 222,54 lei, reprezentând cuantumul abonamentelor lunare datorate la plată până la împlinirea duratei inițiale a contractului.

Prin întâmpinare pârâta a solicitat pe fondul cauzei respingerea cererii ca neîntemeiată, arătând că între reclamantă și pârâta a fost încheiat un contract pentru furnizarea serviciilor de comunicații electronice nr. (...) din 29.10.2010, contract care se presupune că înlocuiește contractul de internet nr. (...) din 01.06.2009.

Pârâta a învederat că în data de 05.05.2011 a primit o adresă din partea SC G. SA, locatorul, cu privire la rezilierea contractului de închiriere al pârâtei, întrucât locatorul a procedat la vânzarea aceluia corp de clădire. La data de 30.06.2011, pârâta a procedat la predarea spațiului din (...), ceea ce înseamnă că pârâta nu mai avea acces în cadrul instituției. Prin urmare, la sfârșitul lunii mai – începutul lunii iunie, pârâta a avut o discuție telefonică cu reclamanta, prin care pârâta a solicitat relocarea serviciilor de internet la adresa nouă din București, (...), conform art. 4.2.6 și art. 7.2 din convenția părților. Contractul de închiriere la noua locație a fost înregistrat la A.F.P. Sector 5 pe data de 31.05.2011.

Cu toate acestea, reclamanta a revenit telefonic pentru o programare a relocării abia în luna august 2011. În ceea ce privește notificarea și facturile emise de reclamantă, acestea au fost trimise la fosta adresă a pârâtei, deși pârâta a fost foarte explicită cu privire la schimbarea sediului social.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța a reținut că prin contractul unic pentru furnizarea serviciilor de comunicații electronice nr. (...) din 29.10.2010, încheiat între reclamanta SC R. & R. SA, în calitate de furnizor, și pârâta SC I.I.M. SRL, în calitate de beneficiar, reclamanta s-a obligat să furnizeze pârâtei servicii de acces la internet la adresa pârâtei din (...)

În temeiul art. 4.2.6 din contract, beneficiarul se obligă ca, în cazul mutării la o altă adresă să solicite transferul contractului la noua sa adresă, urmând să plătească orice eventuală taxă de transfer, precum și costul lucrărilor de conectare a noii locații la rețeaua reclamantei, care își rezervă dreptul să refuze transferul contractului, dacă acesta este prea oneros sau nu este posibil ori nu se justifică din punct de vedere comercial, tehnic, economic, juridic etc.

La data de 05.05.2011, pârâta a fost informată că trebuie să părăsească spațiul prevăzut în contract, ca urmare a rezilierii contractului de închiriere al cărei beneficiar era pentru spațiul respectiv. La data de 30.06.2011, pârâta a procedat în mod efectiv la predarea spațiului închiriat.

Față de faptul că trebuia să părăsească spațiul în care i se asigurau servicii de către reclamantă, pârâta a solicitat reclamantei să se procedeze, de comun acord cu aceasta, la relocarea serviciilor de internet, astfel încât aceste servicii să fie prestate la adresa la care pârâta urma să își desfășoare activitatea ca urmare a părăsirii sediului inițial. Deși există divergențe cu privire la data la care pârâta a sesizat-o pe reclamantă cu o asemenea solicitare, instanța a constatat că, indiferent de ce dată s-ar ține cont în concret, aceasta nu poate fi

ulterioară datei de 22.06.2011. Aceasta deoarece data de 22.06.2011 este data pe care chiar reclamanta a recunoscut-o ca fiind cea la care a fost contactată de pârâtă pentru relocarea serviciilor de internet. Acest aspect rezultă și din declarația martorei audiate în cauză, care a relatat că solicitarea pârâtei de relocare a serviciilor a fost înregistrată la reclamantă în ziua de 22.06.2011.

Martora a mai învederat că la data de 28.06.2011 s-ar fi semnat un act adițional prin care părțile ar fi convenit mutarea serviciilor de internet la noua adresa a pârâtei. Instanța a observat că nu există la dosar vreun act adițional semnat de ambele părți, dar cert este că părțile au avut o înțelegere în acest sens. În concret, reclamanta a acceptat să procedeze la mutarea serviciilor pe care le furnizează pârâtei la noua adresă a acesteia, ca urmare a solicitării exprese a pârâtei. Cu privire la momentul concret în care reclamanta a acceptat o asemenea operațiune, așadar cu privire la momentul concret în care s-a definitivat convenția părților de relocare a serviciilor de internet, chiar neconsemnată în scris, instanța a conchis că acest moment nu poate fi nici el ulterior datei de 22.06.2011. Aceasta deoarece la dosarul cauzei exista un act adițional provenind de la reclamantă, care nu a fost semnat de părți, dar despre care reclamanta nu a afirmat că ar fi fals sau că nu ar corespunde adevărului, act adițional ce poartă data de 22.06.2011. Or, este evident că dacă reclamanta a primit din partea pârâtei o solicitare de mutare a serviciilor de internet, iar ca răspuns a emis un act adițional pe care l-a supus spre semnare pârâtei și în care se menționa noua adresă de prestare a serviciilor, atunci reiese cu evidență și că părțile au convenit încă din data de 22.06.2011 ca reclamanta să procedeze la relocarea serviciilor prestate pârâtei, chiar dacă nu s-a și semnat vreun înscris cu această ocazie.

Deși cu ocazia administrării interogatoriului, reclamanta a subliniat faptul că între părți nu există un act adițional în formă scrisă, instanța reține că acest aspect este irelevant, de vreme ce chiar reclamanta a susținut că a realizat o programare pentru mutarea efectivă a serviciilor în data de 25.07.2011. Or, dacă reclamanta ar fi apreciat că între părți nu a intervenit în mod valabil o convenție de relocare a serviciilor, atunci nici nu ar fi realizat operațiuni pe care instanța le-a calificat drept acte de executare ale acestei convenții de mutare a serviciilor. Prin urmare, instanța a dedus că între părți a existat, încă din data de 22.06.2011, o convenție valabil încheiată, chiar neconsemnată în scris, de relocare a serviciilor de internet.

Conform mențiunilor martorei audiate în cauză, reclamanta a programat-o pe pârâtă pentru mutarea efectivă a serviciilor la data de 27.07.2011, iar conform mențiunilor reclamantei, pârâta a fost de fapt programată pentru ziua de 25.07.2011. Indiferent de data corectă, este cert că a trecut un interval de timp mai mare de 30 de zile între momentul convenirii mutării serviciilor de către părți și momentul la care reclamanta și-a manifestat disponibilitatea de a realiza mutarea în mod efectiv.

Deși părțile nu au convenit în contractul nr. (...) din 29.10.2010 un termen în care trebuie realizată relocarea, acest lucru nu înseamnă că reclamanta are dreptul de a da curs solicitării pârâtei oricând, indiferent de timpul scurs între solicitarea pârâtei și realizarea mutării de către reclamantă. Din contră, reclamanta trebuie să procedeze, dacă a acceptat relocarea serviciilor, la mutarea efectivă, într-un termen calculat de o asemenea manieră astfel încât atitudinea sa să nu poată fi calificată drept o încălcare a obligației pe care și-a asumat-o față de pârâtă de a-i furniza acesteia servicii de internet și de o asemenea manieră încât obligația pe care și-a asumat-o, de a reloca serviciile, să nu fie pur teoretică, ci o obligație efectivă. Aceasta deoarece convenția părților de mutare a serviciilor, chiar nematerializată într-un înscris, trebuie interpretată astfel încât să producă efecte, chiar dacă nu s-a prevăzut un termen de realizare a obiectului convenției. De altfel, instanța a avut în vedere că termenul este o modalitate a obligației, ca și condiția sau sarcina, iar atunci când în actul juridic nu se prevede un termen, atunci obligația nu este afectată de modalitatea termenului, ceea ce

înseamnă că ea trebuie executată la momentul încheierii convenției, iar nu ulterior acestui moment, la o dată neprecizată.

Pe de altă parte, nici nu i se poate impune pârâtei să procedeze la relocarea serviciilor într-un interval care face imposibil de realizat obligația, deoarece este evident că o asemenea operațiune presupune derularea unor acte materiale de natură tehnică ce nu se pot îndeplini într-un interval prea scurt de timp. Tocmai de aceea rolul instanței este acela de a stabili dacă pârâta putea și trebuia să procedeze la mutarea serviciilor de internet într-un termen mai scurt decât cel din prezenta cauză.

Instanța a observat, cu această ocazie, că nu există la dosar vreo dovadă din care să reiasă că mutarea serviciilor furnizate pârâtei presupunea derularea unor operațiuni dificile, ample și de lungă durată, ci instanța a apreciat că mutarea unui serviciu de internet se poate realiza într-o singură zi și se putea realiza cu atât mai mult într-o singură zi în cazul concret al părților din prezenta cauză, reclamanta fiind o societate comercială larg dezvoltată la nivel național, despre care nu există la dosar dovezi din care să reiasă că s-ar confrunta cu o lipsă a personalului tehnic, iar noul sediu al pârâtei fiind amplasat într-o zonă în care, conform mențiunilor pârâtei, necontestate de reclamantă, reclamanta realiza deja servicii de furnizare a serviciilor de internet. Prin urmare, este evident că reclamanta putea proceda la relocarea serviciilor într-un termen mai scurt decât cel din prezenta cauză.

În cazul concret al pârâtei, este evident că dacă pârâta ar fi așteptat data de 25.07.2011, când susține reclamanta că a realizat o programare pentru relocarea serviciilor, atunci activitatea pârâtei ar fi fost grav afectată, aspect pe care reclamanta îl putea anticipa, deoarece reclamanta, în calitatea sa de societate comercială amplu dezvoltată la nivel național, avea deplină cunoștință despre importanța menținerii accesului continuu la internet, pentru derularea normală a relațiilor comerciale.

Pentru aceste considerente, instanța a apreciat că reclamanta este cea care, în mod culpabil, nu și-a îndeplinit corespunzător obligația pe care și-a asumat-o în mod liber de a furniza servicii de internet la noul sediu al pârâtei. În aceste condiții, nu i se poate imputa pârâtei că nu ar fi achitat reclamantei serviciile prestate, deoarece de la data la care pârâta a părăsit sediul său inițial, nu a mai beneficiat de aceste servicii, din motive de care pârâta nu se face vinovată în vreun fel.

În consecință, acțiunea reclamantei a fost respinsă ca neîntemeiată.

***Judecătoria Sectorului 5 București, sentința civilă nr. 1725/2012
Pretenții. Asociații de proprietari. Eșalonare respinsă***

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei reclamanta A.P bloc (...) a solicitat în contradictoriu cu pârâta P.A., obligarea acesteia din urmă la plata sumei de 726,68 lei reprezentând cote de întreținere aferente perioadei august 2009 - mai 2010.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că pârâta este proprietara ap. nr. X din blocul (...), și nu a mai achitat cotele la întreținere din luna august 2009 și până în prezent, cuantumul acestora ridicându-se la suma de 726,68 lei.

Pârâta, deși legal citată, nu a depus întâmpinare.

În susținerea acțiunii au fost depuse, în fotocopii, următoarele înscrisuri: extras de cont, liste privind cotele de întreținere, carte de identitate pârâta, acte medicale, talon de pensie pârâta, acte de executare efectuate în dosarul nr. (...)/2010 aflat pe rolul BEJ (...), chitanțe fiscale, adeverință de venit.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut din coroborarea copiilor de pe listele lunare de plată a cotelor de contribuție aferente perioadei august 2010-mai 2011, a căror valoare probatorie este stabilită de dispozițiile art. 51 alin 2 din Legea 230/2007, cu

atitudinea procesuală a pârâtei, pe baza unei prezumții simple că aceasta este proprietarul apartamentului nr. X situat în condominiul în discuție.

Pe cale de consecință, conform art. 3 lit. j și art. 46-48 din Legea 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari coroborate cu art. 12 pct. B lit. c din Norma Metodologică de aplicare a acestei legi, acestuia îi incumbă obligația de a achita cheltuielile efectuate pentru plata unor servicii legate de proprietățile individuale și care nu pot fi înregistrate pe fiecare dintre acestea sau pentru serviciile legate de exploatarea, reparația sau întreținerea proprietății comune, proporțional cu suprafața locativă pe care o deține.

De asemenea, în conformitate cu disp. art. 50 alin.1 din Legea nr. 230/2007, asociația de proprietari are dreptul de a acționa în justiție pe orice proprietar care se face vinovat de neplata cotelor de contribuție la cheltuielile asociației de proprietari mai mult de 90 de zile de la termenul stabilit.

Or, din probele mai sus menționate, în cauză este aplicabilă regula potrivit căreia în materia obligațiilor de rezultat sarcina probei se împarte între creditor și debitor, în sensul că mai întâi creditorul trebuie să dovedească existența creanței, după care neexecutarea se prezumă cât timp debitorul nu dovedește executarea.

Prin urmare, instanța a reținut că pârâta nu și-a îndeplinit în mod corespunzător obligația în discuție, deși a beneficiat de serviciile furnizorilor de utilități pentru apartamentul mai sus arătat pe care îl deține în condominiu; ca atare s-au acumulat restanțe la plata cotelor de întreținere datorate pentru perioada august 2010-mai 2011 în cuantum de 726,68, potrivit listelor de plată a cotelor de întreținere aferente perioadei în discuție.

Ca atare, instanța a apreciat că pretențiile deduse judecării de către reclamantă sunt întemeiate, motiv pentru care a admis cererea, astfel cum a fost precizată și a obligat parata la plata către reclamantă a sumei de 726,68 lei, reprezentând cote de întreținere pentru perioada august 2010-mai 2011.

În ceea ce privește solicitarea pârâtei de eșalonare a plății debitului, instanța a respins-o, pentru următoarele considerente:

Conform art. 1101 alin. 1 C.civ. de la 1864, aplicabil în temeiul art. 6 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, debitorul nu poate sili pe creditor a primi parte din datorie, fie datoria divizibilă chiar.

Cu toate acestea, conform alin. 2 și 3 ale aceluiași articol, judecătorii pot, în considerarea poziției debitorului să acorde mici termene pentru plată și să oprească executarea urmărilor, lăsând lucrurile în stare în care se găsesc, urmând însă de a uza de această facultate cu mare rezervă.

Prin urmare, instanța a observat că regula în materie o constituie indivizibilitatea plății, instituția termenului de grație pe care instanța îl poate acorda conform art. 262-263 C.p.c., constituind excepția, motivată exclusiv de situația debitorului.

În speță, instanța a reținut că pârâta beneficia într-adevăr de un venit redus, mai exact suma de 234 lei lunar cu titlu de indemnizație cuvenită persoanelor cu handicap, astfel cum rezultă din taloanele depuse la dosar, suferind de asemenea de probleme grave de sănătate, conform actelor medicale din dosar.

Pe de altă parte, instanța a reținut că pârâta a înregistrat în mod constant restanțe la plata cotelor de întreținere, achitând contravaloarea acestora doar după începerea executării silită împotriva sa. Instanța a mai reținut că această situație s-a datorat relei-credințe a debitoarei, care nu înțelege să-și achite obligațiile care îi revin în calitate de proprietar al apartamentului nr. X situat în condominiul în discuție, iar nu situației financiare în care se află pârâta. Pentru a reține aceasta, instanța a avut în vedere că potrivit listelor de plată a cotelor de întreținere depuse la dosarul cauzei, contribuția pârâtei în fiecare lună este cuprinsă între 30 și 40 de lei, așadar depășește foarte puțin suma pe care pârâta, conform propriei declarații a

arătat că o poate plăti lunar. Prin urmare, instanța a apreciat că pârâta putea face un minim efort pentru a plăti la zi cotele de întreținere ce-i reveneau, însă nu a dorit acest lucru.

În consecință, instanța nu a dispus eşalonarea plății debitului în sumă de 726,68 lei, reprezentând cote de întreținere pentru perioada august 2010-mai 2011, reținând reaua-credință constantă a pârâtei în achitarea cotelor de întreținere ce îi revin.

**Judecătoria Sectorului 5 București, sentința civilă nr. 4345/2012
Pretenții. Răspundere civilă delictuală. Furt de energie**

Prin cererea de chemare în judecată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 București, reclamanta SC E.D.M. SA a solicitat obligarea pârâtului M.G. la plata sumei de 1551,94 lei, reprezentând prejudiciul pe care l-a cauzat prin sustragerea de energie electrică, dar și obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 138,08 lei, reprezentând contravaloarea taxei judiciare de timbru și timbrului judiciar

În motivarea acțiunii, s-a arătat că, în urma controlului efectuat la data de 07.10.2009, de către salariații societății reclamante la adresa (...) s-a constatat faptul că acestea folosea o instalație improvizată racordată direct la rețeaua de joasă tensiune, fără a avea montat echipament de măsură, astfel energia electrică nu era contorizată. Conform notei de constatare nr. (...) /07.10.2009, a procesului-verbal de analiză a abaterilor nr. (...) /08.10.2009, pârâtul datorează societății reclamante suma de 1.551,94 lei reprezentând energie electrică consumată și neînregistrată. Acesta a mai arătat că, în temeiul art. 720 ind. 1 Cpc, a convocat pârâtul la conciliere, la data de 12.05.2010, dar aceasta a rămas fără rezultat întrucât pârâtul nu a dat curs invitației.

Pârâtul, deși legal citat, nu a formulat întâmpinare la cererea de chemare în judecată formulată de reclamant.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut că potrivit notei de constatare nr. (...) /07.10.2009 întocmită de reclamantă și semnată de pârâtul M.G., cel din urmă a fost găsit alimentat direct din instalațiile furnizorului fără aparat de măsurat și deținând următoarele receptoare electrice: tv frigider, reșou-800 W. Ulterior, a fost întocmit procesul verbal de constatare a abaterilor nr. (...) /08.10.2009 împotriva căruia pârâtul avea dreptul de a contestație în termen de 15 zile. De asemenea a fost întocmit un buletin de tarifare prin care a fost recalculat consumul pentru ultimul an anterior constatării abaterilor. În baza acestora reclamanta a emis facturile fiscale nr. (...) /06.05.2010 în valoare de 1.217,16 lei, reprezentând contravaloare energie electrică estimată a fi fost consumată și nr. (...) /06.05.2010 în valoare de 334,33 de lei reprezentând taxă constatare contravenție, deconectare și expertiză.

Potrivit ordonanței de scoatere de sub urmărire penală dată la data de 17.06.2010 în dosarul penal nr. (...) /P/2009 pârâtul a recunoscut săvârșirea faptei reținute prin nota de constatare și s-a obligat să repare prejudiciul cauzat.

Fata de întregul material probator aflat la dosarul cauzei, instanța a apreciat că, în speta, sunt indeplinite condițiile pentru angajarea răspunderii civile delictuale a pârâtului, pe temeiul dispozițiilor art. 998-999 Cod civil. care dispun ca „*orice fapta a omului, care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșală s-a ocazionat, a-l repara*”, precum și ca „*omul este responsabil nu numai de prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar și de acela ce a cauzat prin neglijența sau prin imprudența sa*”.

Astfel, fapta ilicită a pârâtului constând în consumul de energie electrică în mod fraudulos rezultă din nota de constatare nr. (...) /07.10.2009, din procesul verbal de constatare a abaterilor nr. (...) /08.10.2009 și din ordonanței de scoatere de sub urmărire penală pronunțată în dosarul penal nr. (...) /P/2009. Din același înscris rezultă și vinovăția pârâtului în ceea ce privește săvârșirea faptei ilicite sub forma intenției.

Prejudiciul în cuantum de 1.551,94 lei și legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu sunt probate în speta cu înscrisurile susmenționate la care se adaugă buletinul de tarifare aflat la dosar și facturile fiscale nr. (...)/06.05.2010 și nr. (...)/06.05.2010.

Prin urmare, în temeiul disp. art. 998-999 C.civ. instanța a admis acțiunea și l-a obligat pe pârât la plata către reclamantă a sumei de 1551,94 de lei reprezentând despăgubiri.

Având în vedere soluția pronunțată și aplicând disp.art.274 Cpc, față de culpa procesuala a paratului, instanța a dispus obligarea acestuia și la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de litigiu, în suma de 138,14 lei (taxa de timbru și timbru judiciar).

***Judecătoria Sectorului 5 București, sentința penală nr. 1768/2012
Tâlہarie***

Prin rechizitoriul înregistrat pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 la data de 13.06.2012, s-a dispus trimiterea în judecată în stare de arest a inculpatului C.C.M. pentru săvârșirea infracțiunii de tâlہarie prev și ped de art.211 alin. 1, alin.2 lit.c C.pen. cu aplicarea art. 37 lit. b C.pen.

În fapt, în actul de sesizare s-a reținut, în esență, că la data de 10.05.2012, în jurul orei 14.30, în timp ce se deplasa pe (...) din sectorul 5, inculpatul a smuls de la gâtul părții vătămate F.A.L, în vârstă de 79 de ani, un șanțisor din aur cu cruciuliță, prejudiciul fiind de aproximativ 1.000 lei. Inculpatul a fugit imediat, amanetând bunul sustras pentru suma de 460 lei. Inculpatul a fost depistat după mai multe zile, pe baza declarațiilor părții vătămate, fiind reținut în data de 23.05.2012.

În cursul cercetării judecătorești, a fost audiat inculpatul, în conformitate cu art. 320 ind.1 alin. 3 C. proc. pen., asupra recunoașterii faptei și acordul de a se judeca în baza probelor administrate în faza urmăririi penale, declarația acestuia aflându-se la dosar.

Analizând materialul probator administrat în cauză în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, instanța a reținut că la data de 10.05.2012, în jurul orei 14.30, în timp ce se deplasa pe (...) din sectorul 5, la un moment dat, inculpatul C.C.M. a observat-o pe partea vătămată F.A.L. în vârstă de 80 de ani care ținea în mâini două plase cu cumpărături, la gât două lăntșoare de aur și se pregătea să intre în scara blocului. Inculpatul s-a apropiat de partea vătămată și i-a smuls un lăntșor de aur după care a fugit și s-a deplasat la casa de amanet SC IFN O.S. SRL situată pe strada (...) unde a amanetat lăntșorul de aur care avea și o cruciuliță din același material pentru suma de 515,20 ron.

Situația de fapt expusă este dovedită cu declarația părții care a declarat că la data de 10.05.2012, în jurul orei 14:30, în timp ce se afla pe (...), în apropierea intrării în scara blocului (..) din sector 5 București a fost deposedată de un lăntșor din aur care avea și o cruciuliță de către un tânăr în jur de 20 de ani, înălțime 1,70.1,75, constituie astenică, ten deschis, părul blond, tuns scurt.

În conformitate cu art.75 C.pr.pen, instanța a apreciat că declarația părții vătămate se coroborează cu declarația inculpatului C.C.M care atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății când a solicitat judecarea cauzei în baza procedurii simplificate prevăzute de art.320 ind.1 C.pr.pen, a recunoscut comiterea faptei în forma expusă în actul de sesizare al instanței și a declarat că în ziua de 10.05.2012, în jurul orei 14.30, în timp ce se deplasa (...), la un moment dat, a observat o doamnă în vârstă de aproximativ 80 ani, care ținea în mâini două plase cu cumpărături și care se pregătea să intre în scara unui bloc. În timp ce se afla la circa 5-6 m de intrarea în bloc, persoana vătămată a lăsat plasele jos pentru a se odihni, moment în care inculpatul s-a apropiat, a observat că aceasta purta la gât două lăntșoare din aur și profitând de neatenția sa, a reușit să-i smulgă unul dintre acestea. Inculpatul a declarat că, la o oră după evenimentele descrise mai sus, s-a deplasat la o casă de amanet situată pe șos (...), unde a amanetat bunul sustras pentru suma de 460 lei. Inculpatul C.C.M a mai precizat

că în momentul săvârșirii faptei se afla sub influența drogurilor și nu mai știe dacă lanțul sustras avea cruciuliță sau dacă a pierdut cruciulița în timp ce fugea.

Vinovăția inculpatului în comiterea faptei se probează și cu procesul verbal de cercetare la fața locului, procesul verbal de recunoaștere din fotografie a inculpatului de către partea vătămată, cu contractul de amanet încheiat între inculpat și parte civilă SC IFN O.S. SRL din care reiese că în ziua comiterii infracțiunii a amanetat un lănișor de aur, procesul verbal de recunoaștere de către partea vătămată F.A.L. a lănișorului de aur ridicat de organele de poliție de la casa de amanet.

În drept, fapta inculpatului C.C.M., constând în aceea că la data de 10.05.2012, în jurul orei 14.30, în timp ce se deplasa pe (...) sector 5, a smuls de la gâtul părții vătămate F.A.L., în vârstă de 80 ani, un lănișor din aur cu cruciuliță întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tâlhărie prevăzută de art.211 alin.1 alin.2 lit.c C.pen

Elementul material al laturii obiective a infracțiunii constă în acțiunea complexă de luare, prin întrebuițarea de violență fizică, smulgere, a unui bun mobil din posesia părții vătămate, în scopul însușirii acestuia pe nedrept, fără consimțământul părții vătămate.

Urmarea imediată a infracțiunii constă într-un rezultat, de asemenea, complex, concretizat în deposedarea părții vătămate de bunul aflat în posesia ei și trecerea bunului sustras în posesia inculpatului.

Legătura de cauzalitate dintre elementul material și urmarea imediată este dovedită cu certitudine de întreg materialul probatoriu administrat în cauză, sustragerea bunului fiind cauzată în exclusivitate de săvârșirea de către inculpat a infracțiunii.

Latura subiectivă a infracțiunii este realizată sub forma intenției directe reglementate de art. 19 alin. 1 pct. 1 lit. a C.pen., inculpatul prevăzând rezultatul faptei și urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte.

Din fișa de cazier judiciar de la fila 28 s-a constatat că inculpatul a fost condamnat în perioada minorității la pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prevăzută și pedepsită de art.211 alin.1,2 lit.b și c alin.2 ind.1 lit.a C.pen cu aplicarea art.99 și următoarele C.pen prin sentința penală (...)/19.12.2008 pronunțată de Judecătoria Sector 4 București definitivă prin decizia penală (...)/16.03.2010 a Tribunalului București Secția I P enală. La data de 25.11.2011, inculpatul a fost pus liber în urma executării pedepsei la carea fost condamnat.

Potrivit art.38 C.pen, de infracțiunile săvârșite în timpul minorității nu se ține seama la stabilirea stării de recidivă.

Observând că anterioara condamnare a inculpatului a fost în perioada minorității, instanța, în temeiul art.334 C.pr.pev a dispus schimbarea încadrării juridice din art.211 alin.1, alin.2 lit.c Cpen cu aplicarea art.37 lit.b C.pen în art. art.211 alin.1, alin.2 lit.c Cpen.

La *individualizarea pedepsei*, instanța a avut în vedere dispozițiile art. 52 C.pen., precum și criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 72 C.pen. raportate în prezenta cauză, respectiv gradul ridicat de pericol social al faptei comise, circumstanțele personale ale inculpatului – care nu are un loc de muncă și nici ocupație, *este consumator de substanțe stupefiante* și a comis fapta ce face obiectul prezentului dosar sub influența drogurilor și circumstanțele concrete ale săvârșirii faptei – într-un loc public, prin exercitarea de violențe fizice asupra unor persoane de sex feminin, în vârstă, profitând de neatenția acesteia.

În consecință, instanța a avut în vedere gradul ridicat de pericol social al faptei concretizat în valorile sociale care au fost puse în pericol și vătămate –atât patrimoniul persoanei, cât și integritatea fizică și psihică a părții vătămate, precum și relațiile sociale care se formează în jurul acestor valori. Pe de altă parte, se va reține și faptul că inculpatul a manifestat o atitudine sinceră, de recunoaștere a săvârșirii faptei și a modalității sale de

comitere atât în cursul urmăririi penale contribuind la stabilirea adevărului în cauză, conducând organele de poliție la casa de amanet în vederea procurării lanțisorului sustras.

Având în vedere cele expuse, la individualizarea pedepsei ce urmează a fi aplicate inculpatului, s-a ținut seama de criteriile generale prevăzute de art. 72 C.pen. și de art. 52 C.pen., astfel cum acestea au fost anterior enunțat și l-a condamnat la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prevăzută și pedepsită de art.211 alin.1 alin.2 lit.c C.pen cu aplicarea 320 ind.1 C.pr.pen și art.74 alin.1 lit.c teza I C.pen raportat la art.76 alin.1 lit.c C.pen

Aplicarea *pedepselor accesorii* inculpatului trebuie realizată atât în baza articolelor 71 și 64 C.pen., cât și prin prisma Convenției Europene a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, a Protocoloalelor adiționale la Convenție și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului care, în conformitate cu dispozițiile art. 11 alin. 2 și art. 20 din Constituția României, fac parte din dreptul intern ca urmare a ratificării acestei Convenții de către România prin Legea nr. 30/1994.

Astfel, raportat la cauzele Calmanovici c. României (hotărârea din 1 iulie 2008) și Hirst c. Marii Britanii (hotărârea din 30 martie 2004), cauză în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că o aplicare automată, în temeiul legii, a pedepsei accesorii a interzicerii dreptului de a vota, care nu lasă nici o marjă de apreciere judecătorului național în vederea analizării temeiurilor care ar determina luarea acestei măsuri, încalcă art. 3 din Primul Protocol adițional, instanța nu va aplica în mod automat, ope legis, pedeapsa accesorie prevăzută de art. 64 alin. 1 lit. a teza I C.pen., ci va analiza în ce măsură, în prezenta cauză, aceasta se impune față de natura și gravitatea infracțiunii săvârșite sau comportamentul inculpatului.

Totodată, față de jurisprudența Curții Europene în materie, instanța a avut în vedere și decizia nr. LXXIV (74) pronunțată în data de 5.11.2007 de Înalta Curte de Casație și Justiție prin care s-a admis recursul în interesul legii promovat de procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și s-a stabilit că „dispozițiile art. 71 C.pen. referitoare la pedepsele accesorii se interpretează în sensul că, interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza I – c C.pen. nu se va face în mod automat, prin efectul legii, ci se va supune aprecierii instanței, în funcție de criteriile stabilite în art. 71 alin. 3 C.pen.”, decizie care, potrivit art. 414² alin. 3 C.pr.pen., este obligatorie, urmând astfel ca instanța să îi dea deplină eficiență juridică în soluționarea prezentei cauze.

Astfel, în raport de natura faptei săvârșite, instanța a apreciat că aplicarea pedepsei accesorii a interzicerii dreptului de a alege, care este o valoare fundamentală într-o societate democratică, nu ar fi proporțională și justificată față de scopul limitării exercițiului acestui drept, motiv pentru care, în baza art. 71 C.pen. rap. la art. 3 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, instanța a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen., respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice și dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

În baza art. 350 C.pr.pen. a menținut măsura arestării preventive a inculpatului arestat în baza mandatului de arestare preventivă cu nr. (...)/UP/2012 emis de Judecătoria sector 5 București având în vedere perseverența infracțională a inculpatului, faptul ca prezenta infracțiune a fost săvârșită pe fondul consumului de droguri, existând deci posibilitatea ca inculpatul sa comită noi fapte similare .

În baza art.88 C.pen a dedus din pedeapsa aplicată perioada reținerii și arestării preventive de la 24.05.2012 la zi.

Sub aspectul laturii civile, instanța a reținut că, potrivit art. 14, și 76 C.pr.pen., în declarațiile date în cursul urmăririi penale, partea vătămată F.A.L. s-a constituit parte civilă cu suma de 1000 ron reprezentând contravaloarea lanțisorului sustras și a cruciuliței de aur,

ambele din aur. In declarația sa partea civilă a precizat că cele doua bunuri sunt în greutate totală de 10 grame. Potrivit contractului de amanet, lanțisorul sustras era in greutate de 5,6 grame. Ulterior acest lanțisor a fost restituit părții civile conform procesului verbal de predare primire.

Având in vedere valoarea unui gram de aur, greutatea cruciuliței de aur nerecuperate în raport de cele arătate mai sus, în baza art.14, 346 c.pr.pen cu referire la art.1349 și următoarele C.civ, instanța a admis în parte acțiunea civilă formulată de partea civilă F.A.L. si l-a obligat pe inculpat să plătească părții civile suma de 800 ron cu titlu de daune materiale reprezentând contravaloarea cruciuliței de aur sustrate și nerecuperate.

Privitor la partea civila SC IFN O.S. SRL, instanța a reținut că s-a constituit parte civile cu suma de 515,20 ron reprezentând valoarea contractului de amanet pe care l-a încheiat cu inculpatul.

Constatând că bunul amanetat a fost ridicat de către organele de politie de la partea civilă și ulterior predat părții civile F.A.L, fără ca suma de bani achitat să fie plătită de către inculpat, instanța a admis acțiunea civila formulata de partea civilă SC IFN O.S. SRL si l-a obligat pe inculpat să plătească părții civile suma de 515,20 ron cu titlu de daune materiale.

În baza art. 191 c.p.p. l-a obliga pe inculpat să plătească 600 Ron cheltuieli judiciare către stat în baza art.189 c.pr.pen onorariul avocatului din oficiu in quantum de 200 Ron urmând a fi avansat din fondurile MJ.